

Farní listy č.27/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

2.července – 13.neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 3,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

„Neboj se, jen věř!“

Až bychom chtěli odpovědět: to se snadno říká – jen věř. Každý ale ví, že splnit toto Ježíšovo přání není vůbec jednoduché.

Ptáme se: může to po nás vůbec někdo chtít? Může nám někdo říci: na nic se neptej, nestarej se o nic, jenom věř? Na základě toho, co čteme v evangeliu, odpovíme: ano, někdo to po nás může chtít. Ježíš může, protože on nezklame!

V dnešním evangeliu potkáváme lidi, kteří jsou v opravdu těžké situaci. K Ježíši se blíží s prosbou

představený synagogy, jehož dvanáctiletá dcera je nemocná a umírá. Dvanáct let života – je to tak málo, ona ještě musí žít, ona se musí uzdravit – a jenom Mistr z Nazareta jí může vrátit zdraví.

Na cestě k nemocné dívce se koná ještě jedno setkání. Ježíšových šatů se dotkla žena, která dvanáct let trpěla krvácením. Dvanáct let těžké nemoci – je to tak dlouho, touha po uzdravení je tak obrovská. Ale stačí jedno Ježíšovo slovo a děvče je zdravé. Stačí se jenom Ježíše dotknout a prosba ženy je vyslyšená.

A zase jsme u toho, co jsme slyšeli hned na začátku: „Neboj se, jen věř“. Kolik je v našem životě takových nevyřešených problémů? Věcí, které neumíme zvládnout? Zármutků, které nás trápí možná i dvanáct let? Neměli bychom dnes uslyšet „Neboj se, jen věř“?

Důležité je také, kdy Ježíš tato slova řekl. Bylo to v té chvíli, kdy Jairova dcera už zemřela, a chvíli před tím, když se všichni začali Ježíšovi smát. Neboj se, když přicházíš se svou prosbou. Ale také se neboj, když se ti budou všichni smát. Určitě to není nic příjemného, ale není to nic neobvyklého ani nového; smáli se přece i Ježíšovi. Bůh nám dal milost víry, ale dovoluje také, aby ta naše víra byla vystavena zkouškám. Ne proto, že si Bůh s námi hraje, ani ne proto, že nás nebere vážně. Každá zkouška dělá tu víru pevnější. Prosme Pána, abychom byli schopni splnit obě ty prosby: abychom se zbavili strachu, abychom se tím strachem v životě, v našem jednání neřídili, ale abychom věřili, abychom zachovali tu jistotu, že u Boha i smrt je jenom sen, že pro něj je všechno možné, a přede vším věřme, že jsme v jeho rukou.

P. Miroslaw Gierga

Liturgie– 13.neděle v mezidobí

1. ČTENÍ - Mdr 1,13-15; 2,23-24

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí. Ale všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci na světě přinášejí prospěch, jed zhouby v nich není; ani smrt na zemi nevládne. Spravedlnost smrti nepodléhá. Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti, udělal ho jak obraz vlastní přirozenosti, ale ďáblou zavidostí přišla smrt na svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

2. ČTENÍ - 2 Kor 8,7.9.13-15

(Bratři a sestry!) Jako vynikáte po každé stránce: ve víře i ve slově, v poznání, ve vší horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali, tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: on, ačkoliv bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby. Nebylo by totiž dobré, že byste jiným v tísní ulehčili, a sami do ní upadli. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za nynějších okolností to, co vám přebývá, jim přispěje v nedostatku, aby zase jejich přebytek doplnil to, co potřebujete vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu: „Kdo (nasbíral) mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatek.“

EVANGELIUM - Mk 5,21-43

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velká zástup šel za ním a tlačili se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a ze zadu se dotkla jeho šatu. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla (zázračná) moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neduhu!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidí, jak pláčou a velmi nařkají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, ale spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel (do světnice), kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče hned vstalo a chodilo, bylo jí totiž dvanáct let. (Lidé) byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali jíst.

Kříž před arciděkanským kostelem

Dnešního dne 2. července 2006 bude posvěcen opravený kříž umístěný u věže arciděkanského kostele, jak již byla zmínka v dřívějších Farních listech. Je však vhodné připomenout, že dříve zde stával také kříž, a to od 21. května 1803, který však byl zničen při požáru kostela v roce 1822. V roce 1803 posvětil kříž osobní farář P. Hippolyt Randa, domažlický rodák, jehož výročí úmrtí jsme si již připomínali, neboť zemřel před 110 roky 29. března 1896 ve věku 60 roků.

Domažlická výročí

° Před 110 roky dne 2. února 1896 přijal kněžské svěcení v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích lužnický rodák **P. Václav P Ř Í B E K**, absolvent domažlického gymnázia. O den později sloužil první mši sv. v kapli Nejsvětějšího Srdce Páně v Čes. Budějovicích. Poté byl ustanoven kaplanem v šumavské farnosti Hamry a později působil v různých farnostech českobudějovické diecéze. Naposledy působil jako infulovaný prelát v Českém Krumlově. Zemřel ve Zlaté Koruně dne 6. září 1962 a je pohřben na českokrumlovském hřbitově.

° Rovněž před 110 roky dne 29. března 1896 zemřel v Domažlicích ve věku 60 roků osobní farář a domažlický měšťan **P. Hippolyt R A N D A**, který je pohřben na domažlickém hřbitově mezi ostatními kněžími u hlavního kříže. Narodil se v Domažlicích dne 13. srpna 1836.

° Před 40 roky dne 28. března 1966 zemřel ve věku 81 roků v nemocnici Planá u Mariánských Lázní domažlický rodák a abiturient zdejšího gymnasia bývalý podplukovník duchovní služby československé armády **ThDr. Karel F O R S T**. Kněžské svěcení přijal v roce 1908 v Římě, kde studoval. V době činné vojenské služby bydlel v Praze - Břevnově a po druhé světové válce byl ustanoven v duchovní správě pražské arcidiecéze ve Stříbře. Je pohřben v rodinném hrobě v nové části domažlického hřbitova a pohřební obřady vykonal P. Jan Kubín, vikář ve Staňkově. Narodil se v Domažlicích dne 22. dubna 1885.

° Před 150 roky dne 2. května 1856 narodil se v Domažlicích **Msgr. Maxmilián P I T T E R M A N N**, absolvent klatovského gymnasia, tajný papežský komoří, čestný konsistorní rada, bývalý biskupský vikář a děkan ve Staňkově. Působil v duchovní správě v různých farnostech bývalého okresu Horšovský Týn. Ve Staňkově byl děkanem od května 1892 do 31. ledna 1919, kdy odešel na odpočinek, který trávil v Domažlicích v domě Město čp. 127, kde zemřel ve věku 82 roků dne 29. června 1938. Je pohřben na zdejší hřbitově, pohřební obřady vykonal domažlický arciděkan Msgr. Václav Nový a nad rakví promluvil staňkovský děkan P. František Hruška.

Otomar Hana

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (17)

25. V tomto bodu odvodíme z našich úvah dva podstatné poznatky:

a) Podstata církve se vyjadřuje trojím úkolem: hlásání Božího slova (*kerygma-martyria*), slavení svatostí (*leiturgia*), služba lásky (*diakonia*). Tyto úkoly se navzájem podmiňují a nedají se od sebe oddělovat. Služba lásky není pro církev nějakým druhem sociální činnosti, která by se také dala přenechat druhým, nýbrž patří k její podstatě, je to nezadatelné vyjádření samé její podstaty.

b) Církev je Boží rodina ve světě. V této rodině nesmí nikdo trpět nouzí. Zároveň *Caritas-Agape* překračuje hranice církve: Podobenství o milosrdném Samaritánu zůstává měřítkem, přikazuje univerzalitu lásky, která se sklání nad potřebného, kterého „náhodou“ potká (srov. Lk 10,31), ať je to kdokoliv. Kromě této univerzality přikázání lásky je tady ale i specificky církevní potřeba - totiž, že v samé církvi, poněvadž je i rodinou, žádný člen nesmí trpět nouzí. V tomto smyslu platí slovo z listu Galaťanům: „Dokud tedy máme ještě čas, prokazujme dobro všem, ale zvláště těm, kdo vírou patří s námi do stejné rodiny“ (Gal 6, 10.).

Spravedlnost a láska

26. Už od 19. století se namítá proti církevní charitativní činnosti, a to pak bylo náramně rozvinuto marxistickým myšlením: Chudí, říká se, by nepotřebovali skutky lásky nýbrž spravedlnost. Skutky lásky – almužny - prý jsou ve skutečnosti jen způsob, jak se bohatí a majetní vyhýbají nastolení spravedlnosti, jen uklidňují své svědomí, pevně drží své postavení a okrádají chudé o jejich práva. Místo toho, aby se napomáhalo k udržování stávajících poměrů jednotlivými skutky lásky, by bylo zapotřebí vytvořit spravedlivý řád, v němž by všichni dostali podíl na dobrech světa a potom by vůbec nepotřebovali skutky lásky. Musíme přiznat, že na těchto argumentech je něco pravdy, ale také mnoho mylného. Je správné, že základním principem státu musí být úsilí o spravedlnost a že cílem spravedlivého řádu je každému zaručovat, při respektování principu subsidiarity, jeho část na dobrech společenství. To také vždy zdůrazňovalo křesťanské učení o státu a sociální doktrína církve. Otázka spravedlivého řádu kolektivity – z historického hlediska – vstoupila do nové situace vybudováním průmyslové společnosti v 19. století. Vznik moderního průmyslu rozvrátil staré společenské struktury a masou dělníků závislých na platu způsobil radikální změnu ve výstavě společnosti, v níž vztah mezi kapitálem a prací se stal určující otázkou, jak tomu v této formě nikdy nebylo. Výrobní struktury a kapitál teď už byly novou mocí, která byla dána do rukou několika málo lidem a vedla k tomu, že masy pracujících přišly o práva a musely se proti tomu vzbouřit.

* **Biblická hodina během prázdnin nebude**, setkáme se ale při filmu. První setkání bude 12.7.06 v 18:15 ve farním salu, budeme promítat film: "Matka Tereza - díl II". O srpnovém setkání vás budu informovat později.

Jaromír

* **Pozvání na Fatimský den na Lomci**. Koná se ve čtvrtek 13.7.2006. Odjezd z Domažlic ve 13.00 hodin, předpokládaný návrat ve 21.00 hodin. Přihlašky: 605 183 117

Jana Palkovičová